

שימון פרס

טוב, שלא תהיה בדיחה לשם בדיחה. אני מחפש את הדברים שמאחורי הכריזות. אני אוהב להתחכם, אני רוצה שהבדיחה תשאיר מקום לאסוציאציות. אני מספר בדיחות שקשורות בנושא חברתי או פוליטי ומשאיר לקהל רווח קטן להשלים את קו המחשבה." הוא מגדיר את עצמו כאיש רציני. את המישחק הוא משאיר לבימה, שם

רוד סטיוארט

כשאתה נהנה ממה שאתה עושה, זה פחות מעייף, למרות שאני מוציא הרבה אנרגיה. ועל הבימה נראה שהוא עובד קשה, פיסית. הוא מגיש תוכנית מלאה, שרובה ככולה מבוססת עליו. מדהים לראות איך בזמן קצר הוא מצליח להחליף דמויות, תלבושות ופרצופים. מדהים לראות קהל מגוון מכל השכבות והגילים צוחק עד

יחליטו כעצמם אם הם רוצים להיות דתיים או חילוניים." **לספר בדיחה – זה לא צחוק!** **אורנה הרטה** כשבנייהוג היא באמריקה, והשניים חזרו לארץ

רוד לוי

אחרי שבוע וחצי קיבלתי 10 פניות. ואז הגיע חגייהפסח. החזון של כיתהכנסת חלה וביקשו ממני שאחליף אותו. וכך הייתי לחזן. ומייד הוא אץ, מביא כיפה וספר, ומתחיל לומר חזנות מיקצועית. מוטי אינו מגדיר את עצמו דתי, אך הוא חושב שילך צריך לרעת לאיזה עם הוא שייך וללמוד את המינהגים. כבית מרליקים נרות ככל ערבישבת ועושים קידוש. הוא עצמו גרל כבית מסורתי. לילדיו הוא נתן פחות ממה שקיבל הוא בבית, אבל הוא עומד על המישמר. כשיגדלו הילדים, הוא אומר,

של שובכות כזוויות-עיניו. מאז לא הפסיק לעשן. מוטי ואורנה נשאר באמריקה כמה שנים. שם למד, בין השאר, ציור, ועסק גם בצילום. עד היום תלויים על הקירות בבית בתל-אביב ציורים בלתי-גמורים שלו. כרגע הוא אינו מצייר, אבל הוא כטוח שיחזור לזה. לפרנסתו עסק מוטי באמריקה כ... חזנות. והוא דווקא גאה על כך. "מאו בטעמי המיקרא. כשהייתי סטודנט בארצות-הברית, הודקתי לעבודה. שמתני מודעה בקונסוליה הישראלית, שאני מוכן ללמד ילדים לברימיצווה.

"אתה שלי!" אברהם (פשה) פשנל. מאז עובדים השניים ביחד. פשה האמרגן הגדול והוותיק בישראל. בא להופעות של מוטי ועוזר לו להתלבש. הוא גם עזר לו בכתיבת החומר להופעה.

הוא יודע לבטא את עצמו. מחוץ לבימה הוא אינו משחק; "אני חושב שהיה לי קשה לתפקד אילו הייתי צריך לשחק כל הזמן." **שפירא לטכנאי** **אנשים ברחוב** מתייחסים אליו כאל כרזן וזה קצת מפריע לו. כואב לו שמתייחסים אל שחקנים בתיאטרון רפרטוארי כאל שחקנים רציניים. ולברננים מתייחסים קצת בזלזול. "אני שחקן דרמטי אולי יותר מאשר קומי. בירוד קל הוא בעצם (המשך בעמוד 53)

רמעות. וכשרואים אותו מתעוות ומתפתל על הבימה, כדי להוציא מעצמו את הרמות הנכונה וכדי להעביר את המסר לקהל, עוברת לעיתים מחשבה כמוחו של הצופה: אולי האיש עושה צחוק מעצמו כדי לכבד את האחרים? "צחוק אפשר לעשות רק מדברים רציניים", הוא עונה לשאלה אחרי הירחור ארוך. "אם אני עושה צחוק מעצמי, כנראה שאני רציני. דרושה המון רצינות כדי לכתוב בדיחה. שימעון ישראלי אמר לי פעם: 'לספר בדיחה זה לא צחוק'. "אני משתרל שהרברים יהיו בטעם

כדי ללדת את עידן (11). שהוא דור שישו בארץ. אחר-כך חזרו לאמריקה. כשהגיע זמנו של עידן ללכת לביתהספר, החליטו מוטי ואורנה שעידן ילמד בארץ, למרות שהיו הצעות-עבודה נהדרות בארצות-הברית. המישפחה חשובה לו מאוד. זו המיסגרת שלו. המיסגרת היציבה, שממנה יכול לצאת ולהשוב על דברים פרועים ולנסוע להופעות מתישות בכל רחביהארץ. אין ספק שהוא עובד קשה מאוד, אבל אותו זה לא מעייף. "יותר מעייף לא להופיע בכלל", הוא אומר.

קופסת גפרורים מוטי עם אשתו, אורנה. הם נפגשו במיקרה. ומוטי רשם את מיספר הטלפון שלה על קופסת גפרורים. ו"מאז", הוא אומר, "לא הפסקתי לעשן."